

РЕШЕНИЕ

№ 7419

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9016** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Обинна П. Ч. с ЛНЧ [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.2, ап.203 чрез адв.М. П. , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003938/21.06.2023г. по чл.171 т. 2А б.“А“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ –СДВР – П. Х. П., с която на основание чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания и чл.171, т.2А, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – МПС автомобил – Шевролет К. с регистрационен номер ХН1713 за срок от 6 месеца, отнети са 2 броя табели с регистрационни номера ХН1713 и СРМПС №[ЕИК].

В жалбата твърди, че оспорената заповед е издадена при липса на фактически и правни основания, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че в съставения АУАН се съдържа неясно описание на нарушението, тъй като жалбоподателят притежава валидно СУМПС, издадено от Н., както и че при връчване на заповедта не е разбрал какво е нейното съдържание, тъй като не владее български език. При връчване на АУАН не е разбрал какво нарушение е извършил и не му е осигурен преводач, за да бъде извършен надлежен превод на издадения акт за административно нарушение. Иска се от съда да отмени

обжалваната заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.П., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски в размер на държавна такса и заплатено в брой адвокатско възнаграждение.

Ответникът – полицейски инспектор в СДВР, Отдел Пътна полиция“ – П. Х. П., не се явява, не се представлява и не излага становище по жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение с придружителното писмо за изпращане на административната преписка до съда.

Софийска Градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 25.07.2023г., около 00:29 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Ч. Обинна П. управлявал собственият си лек автомобил Шевролет К. с регистрационен номер ХН1713

При извършената проверка от органите на полицията е установено, че като гражданин на Федерална Република Н. водачът Ч. управлява МПС със свидетелство, невалидно за РБ, защото не е издадено от държава на ЕС, страна по споразумението на ЕИП или Конфедерация Швейцария и не е придружено с валиден легализиран превод на български език.

На жалбоподателя Обинна П. Ч. бил съставен АУАН, серия GA № 1047709 от 25.07.2023г. от младши автоконтрольор в отдел „ПП“ - СДВР Б. Н. З., за извършено нарушение на чл.161, т.3 ЗДвП – управлява МПС със СУМПС, което не е придружено от легализиран превод на български език.

Въз основа на констатациите в АУАН, П. Х. П. – полицейски инспектор в СДВР, ОПП издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003938/08.08.2023г., с която на Обинна Ч. за нарушение на чл.171, т.2А, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е наложена санкция - прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил – Шевролет К. с табели с рег. № ХН 1713, като са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя рег. Табели № ХН 1713

В Заповедта се констатира, че водачът не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС /СУМПС издадено от Н. / и е без легализиран превод на български език, на осн. чл.161, т.3 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, както и представените от жалбоподателя възражения срещу АУАН, ведно с легализиран превод на свидетелство за правоуправление с № РНС54408АВ01 на Ч., Обинна Ф., издадено на 09.07.2021г. и валидно до 28.06.2026, от компетентните държавни органи на Н., нотариално заверено на 27.07.2023г., международно свидетелство за правоуправление с № 2080712, валидно за 1 година, издадено на 05.07.2022г. от Н., и международно свидетелство за правоуправление с № 3083787, валидно за 1 година, издадено на 26.07.2023г. от Н..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в 14-дневния преклузивен срок /ЗППАМ от 12.05.2022г. е връчена лично на оспорващия на 22.08.2023г. – л.34, депозираната пред АССГ жалба чрез Отдел ПП при СДВР [населено място] е

изпратена на 05.09.2023г. – лист 40 от делото/ , от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003938 е издадена от компетентен орган, в съответствие с приложената и приета като писмено доказателство Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР , с която се определя принудителните административни мерки по чл. 171 т.1, т.2, т.2а, т.4, т. 5 буква „а“ и т.6 да се налагат с мотивирана заповед от длъжностни лица- държавни служители от отдел „ Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. Компетентността на органа не е оспорена по делото.

Оспореният акт е издаден съгласно изискването на чл.59 от АПК - в писмена форма и съдържа реквизитите на чл.59 ал.2 от АПК.

При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същата е издадена след изясняване на всички факти и обстоятелствата от значение за случая.

Неоснователно се явява оплакването за нарушение на чл. 21, ал. 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, тъй като производството било проведено без преводач и без да се установи дали оспорващият е разбирал български език. На първо място посочените разпоредби не са приложими в административното производство по издаване на оспорената заповед, а касаят друго самостоятелно производство по ангажиране на административнонаказателна отговорност.

Приложение в производството по издаване на индивидуален административен акт, каквато е и оспорената заповед намира чл. 14 от АПК, съгласно ал. 1 на който производствата по този кодекс се водят на български език. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език, като в тези случаи се назначава преводач. Съдът намира, че административният орган не е нарушил това изискване, тъй като не е установено оспорващия да не владее български език, за да се налага назначаването на преводач. Ако не го е владеел, оспорващият е следвало да заяви, че желае да се ползва от родния си или друг език, като посочи изрично кой, за да възникне задължението за органа да му назначи преводач именно на посочения език.

На следващо място, оспорващият притежава Разрешение за постоянно пребиваване в Република България, което само по себе си е достатъчна индиция за това, че владее български език в някаква степен, а и видно от писмените му възражения представени пред Началника на отдел „ПП“-СДВР, същият притежава валидна българска студентска лична карта т.е. същият е студент в Република България. Съгласно чл. 23, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на МВР

заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага и изброените там документи. Образецът на заявлението по приложение № 4 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ е на български и английски език, като данните в него следва да се изписват само на български език. Същото следва да се подаде лично от чужденеца в дирекция "Миграция" или в ОДМВР. Освен това по делото са налице и подписани лично от оспорващия адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие, които също са индичия за достатъчно доброто владение на български език от негова страна.

Съдът намира, че оспорената заповед не противоречи и на материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. В разпоредителната част на същата като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, с което е конкретизирана правната норма, която отговаря на описаната фактическа обстановка. В АУАН фигурира нарушение по чл.161 т.3 от ЗДвП, такова каквото е констатирано и в процесната ЗППАМ –т.е касае се за управление на МПС с невалидно за РБ свидетелство за управление на моторно превозно средство. В случаите за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, административният орган не е обвързан само с данните, установени при проверката и фигуриращи в АУАН, същият служебно е длъжен да изясни притежавал ли е водачът на провереното МПС валидно към датата на проверката СУМПС, което в настоящия случай е сторено. От жалбоподателя са представени писмени възражения, които не са разгледани от административния орган, тъй като са депозирани след издаване на оспорената заповед и с тях са представени ведно с легализиран превод на свидетелство за правоуправление с № РНС54408АВ01 на Ч., Обинна Ф., издадено на 09.07.2021г. и валидно до 28.06.2026, от компетентните държавни органи на Н., нотариално заверено на 27.07.2023г., международно свидетелство за правоуправление с № 2080712, валидно за 1 година, издадено на 05.07.2022г. от Н., и международно свидетелство за правоуправление с № 3083787, валидно за 1 година, издадено на 26.07.2023г. от Н..

За прилагането на ПАМ релевантни се явяват единствено фактическите обстоятелства, послужили като фактическо основание за издаване на заповедта за прилагане на мярката. Правното основание за издаването ѝ в случая е чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, който пък съдържа фактическите предпоставки, при наличието на които следва да се приложи съответната ПАМ.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните

нарушения се прилага ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година

Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

С оспорената заповед административният орган е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен административен акт. Целта на законодателя е да се прекрати регистрацията на МПС, както когато е управлявано от собственика, така и от друго лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето. От съдържанието на обжалваната заповед се установява, че административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал собственото си МПС без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, за която спада управляваното от него МПС, тъй като представеното от Обинна Ч. СУМПС е издадено от държава извън ЕС, а именно в Федерална Република Н., и е без легализиран превод на български език на основание чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Видно от представените писмени доказателства, такъв превод е бил нотариално заверен, едва след извършената проверка и съставения АУАН, а именно на 27.07.2023г.

Съдът намира, че от страна на жалбоподателя не се доказва различна фактичката обстановка, поради което в случая са налице кумулативно предвидените от закона предпоставки за налагане на процесната ПАМ на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт.

Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК указва, че в тежест на издателя на акта е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Но органът няма задължението да доказва отрицателния факт, че не е изпълнена процедурата, даваща право на оспорващия да управлява МПС на територията на Република България.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни договора. Съгласно нормата на чл. 161 от ЗДвП /ДВ, бр. 43 от 2002 г. /свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за

категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г., т. к. по силата на чл. 48 от Конвенцията, тя отменя и замества Женевската конвенция за движението по пътищата от 1949 година в отношенията на страните по нея. Следователно, за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на Конвенцията за движението по пътищата, а за тези, които не са страни по нея, се прилага Женевската конвенция. Към момента последната урежда взаимоотношенията между България и следните държави, които не са страни по К.: А., А., Австралия, Б., Б., Б., Б., Б. Ф., К., К., К., К. д'И., К., Доминиканска република, Е., Ф., Г., Х., И., И., И., Й., Л., Л., Л., М., М., М., М., М., Н., Нова З., Н., П. Нова Г., П., Р., СиераЛеоне, С., Ш. Л., С., Т., Т. и Т., У., САЩ, Я., Я..

В случая, управлението на превозното средство е извършено с издадено в Н. свидетелство за управление на МПС № РНС54408АВ01 (л. 11 от делото), което не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП, т. к. Н. не е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г. Процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 от ЗДвП,

Представеното от жалбоподателя в хода на проверката СУМПС не съответства и на изискванията на Приложение № 7 от Конвенцията за движението по пътищата, за да бъде приложена хипотезата на чл. 161, т. 4 от ЗДвП, т. к. не представлява международно свидетелство за управление на МПС, а международното му свидетелство за управление, приложено на лист 13 -14 от делото е със срок от 1 година и е изтекло на 05.07.2023г., а издаденото последващо международно свидетелство е от 26.07.2023г./лист 18,19 от делото/ – т.е. след датата на извършване на проверката

Не е приложима и хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, защото процесното СУМПС не е издадено от Конфедерация Швейцария, а е издадено от Н., която освен това не е част от Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

Н. е страна по Женевската конвенция от 1949 г. и именно тази Конвенция регламентира изискванията за валидност на издадените от К. чуждестранни

свидетелства. Ето защо лицето е следвало да представи свидетелство за управление на МПС с легализиран превод на български език или международно свидетелство, което отговаря на Женевската конвенция. Международните свидетелства за правоуправление на МПС, както вече беше констатирано от съда, съответно са издадени на името на жалбоподателя и са приложено като доказателство по делото, но едното е с изтекъл срок, а второто издадено по време /лист 18-19 от делото с № 3083787/26.07.2023 г., издадено в [населено място] – Н. / е издадено на 26.07. 2023 г., т. е. след датата на констатиране на нарушението -25.07.2023 г., поради което към последната дата водачът Обинна П. Ч. не е разполагал и с такова свидетелство и в този смисъл не е разполагал с международно свидетелство, което да отговаря на Женевската конвенция

В последната хипотезата на закона, а именно - по чл. 161, т. 3 от ЗДвП, се изисква представеното от водача при проверката свидетелство за управление на МПС да е придружено от легализиран превод на български език.

Към възраженията си адресирани до административния орган оспорващият е представил като писмено доказателство превод на български език на издаденото в Н. СУМПС № РНС54408АВ01, извършен от преводач ЕТ „Жарава –Надежда Иванова“, но същото е нотариално заверено и единствена дата която присъства е именно датата на нотариалната заверка 27.07.2023г., т.е. след датата на извършване на проверката от органите на МВР, поради което при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че не може да се направи категоричен извод, че въпросният превод е бил действително представен и неприет от контролните органи. Липсват възражения в подобен смисъл и в съставения АУАН.

Представеният като приложение на жалбата копие и превод на СУМПС не може да се квалифицира като легализиран такъв по смисъла на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Същият не е извършен от компетентен на държавата издател орган (чл. 3 от Конвенцията), а от преводач към преводаческа фирма, и липсва изискуемото удостоверяване посредством "апостил" по Х. конвенция. Свидетелството за управление на МПС като административен документ е публичен акт по смисъла на чл. 1, буква "b" от Х. конвенция и съгласно чл. 3 и чл. 4 от същата подлежи на формална процедура за легализация, изразяваща се в поставяне върху документа на специално удостоверение със заглавие "Apostille (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)" по образеца, приложен към Конвенцията. Съгласно чл. 5 от Конвенцията, надлежно попълнено, то удостоверява истинността на подписа, качеството, в което е действало лицето, подписало документа, и при необходимост автентичността на печата или марката, поставени върху документа. Удостоверяването на документи по реда на Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове е уредено в чл. 17а от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, като съгласно ал. 1 то се извършва чрез издаване на удостоверението "апостил" по чл. 3, ал. 1 от конвенцията. В

разглеждания случай издаденото от Н. свидетелство за управление на МПС не е заверено с поставяне на "Апостил", поради което не е валидно на територията на РБългария. В същия смисъл е и Решение № 16282 от 28.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4957/2018 г.

Изложеното обосновава категоричния извод, че към датата на управление на МПС 25.07.2023г, жалбоподателят не е притежавал СУМПС, валидно на територията на РБ за категорията, за която е издадено, поради което и законосъобразно в съответствие с чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика е наложена атакуваната ПАМ. В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице.

Следва да се има предвид, че ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като същата не съставлява вид административно наказание. Срокът на мярката, определен от административният орган, е в минимума визиран в нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, поради което съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е съобразена не само с материалния закон, но и с целта на същия - осигуряване безопасността на движението по пътищата, както и с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че оспорената Заповед за прилагане на ПАМ на полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР е валидна и законосъобразна, включително и в частта ѝ относно определения срок на ПАМ, а жалбата срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, III отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Обинна П. Ч. с ЛНЧ [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.2, ап.203 чрез адв.М. П. , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003938/21.06.2023г. по чл.171 т. 2А б."А" от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ –СДВР – П. Х. П., с която на основание чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания и чл.171, т.2А, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – МПС автомобил – Шевролет К. с регистрационен номер ХН1713 за срок от 6 месеца, отнети са 2 броя табели с регистрационни номера ХН1713 и СРМПС №[ЕИК].

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

